

Εβδομάς 24

Σ Β'.

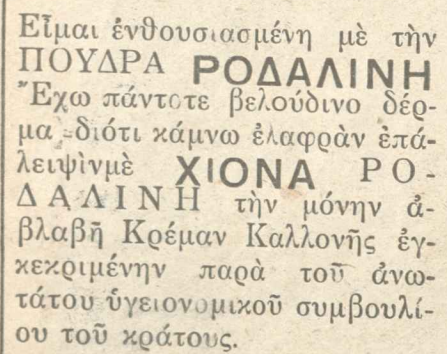
ΑΘΗΝΑΙ 27 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1929

ΑΡ. 81.

1929

ΚΑΡΑ ΜΗΟΥ

KONIAK BOUTYΣ

ΠΑΛΑΙΟΝ ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ ΟΙΝΟΥ
"Ελλ.Ετ.Οίνων καὶ Οἶνοπνευμάτων Σταδίου 15^ο
Κεντρικὸν Πρατήριον: Ἀθηνᾶς 27A

ТРЕПАРΣ

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον
τῆς Συφιλidos. Ἐργον
παρὰ τοῦ Ἱατροσυγγραφέως
Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμακ.
Πανεπιστημίου Παρισιῶν
πρόσωποι Υἱοὶ Κ. Φ. Δ.
Σ^{ια} Πειραιᾶ Ἐπιστημονικῶς
δηγίται παρὰ Συφιλιδολόγ.
Φωτῖφ Μοσχολῆ· Ἀδελφ.
κράτους 36 ἐπίσης καὶ
Ἱατρεῖον ὁδὸς Χαλκιδεῶν
κούπη, 14,

ΥΣΤΑΝ (καρμ)
τὸ Νέον Γαλ. φάρμακον
Ὑστὰν θεραπεία
χρονίαν Κυστίτιδα
βλενόρροϊαν.

URODO

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοεμβ 17
(ΟΠΙΣΘΕΝ ΑΡΧ. ΜΟΥΣΕΙΟΥ)
—
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β'.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΙΗΣΙΑΙ

*Εσωτερικοῦ Δρχ. 100

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΑΡΑΧ. 2

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Καὶ ὦ)

ήρθατε!

Τρεῖς συλλαβὲς ὅλες κι' ὅλες! Μία
λέξις πού χωρίζ νά λέη τίποτε, κρύβει
μέσα της γιά ὅλους τοὺς Ρωμηοὺς μιά
ὑπερτατή εὐχαρίστησι, μιά ὑπερηφάνεια, μιά
ἰστορία. . . Α Χ Ε Π Α.

σ' ὅλες τις χῶρες καὶ τις πολιτεῖες τῆς Ἀμε-
ρικῆς καὶ ἔτσι σήμερα νὰ κατορθωθῇ ἡ τερα-
στία αὐτὴ ὁργάνωσις τῆς Ἀχέπα. . .

Οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς, κατάλαβαν ὅτι μόνο μὲ τὴν ἔνωση, μὲ τὴν ἀλληλοβοήθεια καὶ τὴν ἀλληλοϋποστήριξι θὰ μπορούσαν νὰ προοδεύουν πρὸ γρήγορα, πρὸ σταθερά, πρὸ ἀσφαλίσμένα.

Στὴν ἀρχή, στὴν ἐμβρυώδη αὐτὴ ὁργάνωσι, προσεχώρησαν περίπου ὅλος ὁ διανοούμενος κόσμος τῶν ἐλλήνων τῆς Ἀμερικῆς, μὰ σὲ λίγο κατὸ καὶ οἱ πρὶν ἀγράμματοι κατάλαβαν τὴν ἔκτασι καὶ τὴν ἀξίαν τῆς ἐργασίας.

Σήμερα ἐφθόσαμε αἰώσις τῆς 25,000 μέλη, κ' ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς αὔξαναι, αὔξαναι κάθε μέρα. . . Μέσα τῆς τάξεως τῆς Ἀρχαίας, συγκαταλέγονται ἐντὸς τῶν ἐλλήνων καὶ ἑνας ἀρκέτα σεβαστὸς ἀριθμὸς ἀμερικανῶν διανοουμένων, πολιτευτῶν, ἐμπόρων, ἀμερικανῶν φιλελλήνων. . .

Έχουμε 150 διηγηγόρους, 200 γιατρούς, 4 καθηγητάς, 3 αμερικανούς γεροισιαστάς, 3 αμερικανούς επίσης κυβερνήτας πολιτειών κ' ένα πρύτανιν, πολλούς δικαστικούς, δημοσιογράφους, εμπόρους διανοήρους.

Διηγησθῶς εἶναι, καὶ ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς
ἐδῶ Διοκλητιανῆς Ἐπαρχοῦς ὁ κ. Νίξον. Μέλη
τῆς Ἀρχαίας εἶναι ἐπίσης ὁ πρῶν πρόεδρος
τῆς Ἀμερικανῆς ἐν Ἑλλάδι ὁ κ. Χόρτον, ὅπως
καὶ ὁ πονηρὸς τῆς Ἐργασίας τῶν Ἰννομέ-
νων Πολιτικῶν, μὲντοι μάλιστα νὰ σὲς πᾶ-
ν εἰς τὸ πᾶν ἔνθεντοι μέλος τῆς ὁργανο-
σεως εἶναι. . .

— Καὶ τώρα ἂν θέλετε, τοῦ λέω, μερικὲς ἐν-
τυπώσεις σας ἀπ' τὴν Ἀθήνα;

— Τί νὰ σᾶς πῶ; "Ο,τι δῆποτε κι' ἂν σᾶς

Ἡ διοικοῦσα ἐπιτροπὴ τῶν ἀφιχθέντων ΑΧΕ-
ΠΑ^{κ. κ.} Ἀν. Νίκας, Δ. Βίρρας, Η. Τζαν-
νῆς, Φ. Στυλιανός καὶ ὁ Ἀμερικανὸς Ρόμπερτ
Νίξον. Κάτω ὁ κ. Κ. Σαμαρτζῆς.

Κι' ἡ πρώτη αὐτὴ μικρὴ ὁμάς, ἄρχισε σιγά-
σιγά ν' ἀπλώνεται, ν' ἀπλώνεται ἀλματωδῶς

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ ΤΟΥ κ. ΠΑΣΤΙΣΑΚ

Georges Poursel.

— Μπαμπά, θέλω να παντρευτώ τον Φορμιά, είπε στον πατέρα της η Έλενη, μια χαριτωμένη μελαχροινή με τσαχπίνικα φλογερά μάτια.

— Ο κ. Παστισάκ σήκωσε τα μάτια από την εφημερίδα που διάβαζε και κοίταξε την κόρη του με το φουσκωμένο ύψος του κόσμου, ο οποίος άκουγε το απλούστερο πράγμα — είχε συνηθίσει άλλως τε — στα κατρίτσια αυτά του χαϊδεμένου παιδιού του.

— Πώς; Τι; ρώτησε. Δεν είσαι στα καλά σου, κόρη μου, ώριμης, πρόσθεσε χωρίς να ξεγελασθεί καθόλου όμως.

— Και γιατί παρακαλώ; Έκανε ναύαρχικα η Έλενισσα.

— Αιτός δεν είναι άντρας, παιδί μου. Αιτός είναι άνθρωπος, γιατί δεν πήγε στρατιώτης ακόμη; Μάλιστα είναι παίγνιο.

— Τώρα θυμάσε στ' αλήθεια ο κ. Παστισάκ. Και φώναξε:

— Α-πα-πα-πα, δεν είναι καθόλου ο γαμπρός που μου ταιριάζει.

— Μά έμένα μ' αρέσει. Κι' άμα μ' αρέσει έμένα, αυτό άρκει, πάτησε το πόδι της με παιδιαστικό πείσμα η Έλενισσα.

— Μπα.

— Ναι, μπαμπάκα μου, είναι καλός, γλυκός, τρυφερός, άφοσιωμένος, άλλαξε τόνο τώρα η κόρη του κ. Παστισάκ. Όταν θα τον γνωρίσεις καλύτερα θα ιδής ότι θα μείνης ευχαριστημένος.

*Ο Φορμιάς ξύπνισε τα μούτρα του, όταν ο κ. Παστισάκ μιλούσε για την στρατιωτική του δράση...

— Αδύνατον.

— Μά να σου λέω, μπαμπά μου.

— Νά μ' άφρησε ήσουν, σε παρακαλώ.

— Μην είσαι κακός, μπαμπάκα μου. Θάβρω απόψε να σου ζητήση το χέρι μου. Κράτησέ τον, σε παρακαλώ, να φάμε.

— Νά καλέσω εγώ έναν άγύρτη!...

— Αιτός μούλειψε. Τι να σου πώ, παιδί μου, δεν είσαι στα καλά σου.

— Κι' όμως αυτό θα γίνη.

— Εγώ κάλεσα το Θόδωρο, το Θόδωρο Μούρ, τον ξέρεις δά, αυτόν που παίζουμε χαρτιά τακτικά. Αιτός είναι σωστός άντρας.

— Έξωστο και καλό παιδί. . . Είναι τώρα επαιχτίας στο σιντάμα.

— Τι λές για το Θόδωρο Μούρ, Έλενη;

— Δέ λέω τίποτα, μπαμπά, μ' αιτός μου φαίνεται χωριάτης.

— Χωριάτης. . . Έχεις μεγάλο άδικο, μάτια μου!

— Έπειτα μεθάει πάντα και φαντάζομαι πως θα ήμουν διατιμημένη μαζί του.

— Πούδς σούβαλε αιτός τις ιδέες; Δέ μου λές, σε παρακαλώ, εγώ έκανα δυστυχισμένη τη μαμά σου; Ά, με στενοχωρείς, κορίτσι μου.

— Γιατί μπαμπά;

— Γιατί εγώ σκέφτηκα πριν σου τον προτείνω. Δέν σου τόν πρότεινα έτσι στο δρόντο.

— Μμ.

— Έλενη, πρόσεξε μή με κάνεις και στενοχωρούμα. . . Στενοχωρείς τον γέρο πανδερειόμουνα για σένα έναν άντρα, που να ξέρη να παίζει χαρτιά, να ρουφάει καμιά στάλα. . . Έναν εύθυμο σύντροφο τέλους πάντων!

— Νά σ'ον πού προτιμάς μά μαθημένη κόττα.

— Μην τον βρίζεις, σε παρακαλώ, μπαμπά.

— Μάλιστα, μαθημένη κόττα. Και στοιχηματίζω ακόμη, πως είναι άνταμιλιταριστής. . . Δέ θυμάσαι προχθές πως ξήνησε το μούτρα του που μλούσα για τη στρατιωτική του δράση.

— Και σιγκώθηκε άπογοητευμένος, ένψ συλλογιζόταν:

«Τι έγωισμό πού έχουν τα σημερινά κορίτσια;»

— Μόλις ο κύριος Παστισάκ βγήκε από το σπίτι, ο Φορμιάς Φλότ, χτυπούσε την πόρτα.

— Ανέθηκε πάνω και τόν έμπασαν στο σαλόνι, όπου βρήκε την αρραβωνιαστική του σε νευρική κρίση και με δάκρυα στα μάτια.

— Τι συμβαίνει; Έκανε ταραγμένος και πλησιάζοντάς την.

— Τι να συμβαίνει, άποκρίθηκε με παιδιαστικό θυμό η Έλενη. Τα πράγματα είναι σκούρα.

— Και γιατί;

— Άκουσε Φορμιά, αν δέν ενεργήσεις όπως πρέπει, ο γάμος μας διατρέχει μεγάλο κίνδυνο.

— Μά εξήγησου τέλος πάντων.

— Ο πατέρας μου δέ σε θέλει με κανέναν τρόπο.

— Δέ με θέλει! Έμεινε άναυδος ο Φορμιάς. Και γιατί παρακαλώ; άρρωστος έπειτα από λίγο.

— Γιατί έχει άλλον γαμπρό π'ότι θηνη τον.

— Ο Φορμιάς Φλότ την κοίταξε, άνοιχτάς τα μάτια του περισσότερο.

— Μίλα ντε πού βουβάθηκες. . . Έτσι τα χάνεις άμέσως. . .

— Έλενη, άποκρίθηκε ο νέος.

— Θέλω να ματαώσω αυτό, μά δέν ξέρω πως. . .

— Ο πατέρας σου, σάν παλμός στρατιωτικός με κάνει να φοβάμαι.

— Νά φοβάσαι! Και δέν ντρέπεσαι πού το λές;

— Μά. . .

— Δέν έχει μά και ξεμά. Φορμιάς είσαι δειλός!

— Σκέφτηκε λίγα λεπτά η Έλενη, ξεχνώντας για μία στιγμή την παρουσία του νέου κ' έπειτα είπε:

— Έ, λοιπόν, άκουσε να ιδής τι θα γίνη. Άπόψε θα σε δώλω κοντά του, στο τραπέζι.

— Πόρσεξ να παίζεις καλά το μέρος σου. . . γιατί στον μπαμπά κάνουν έντιμους κάτι μικροπράγματα. Διηγώσου εύθυμα ανέκδοτα, π'έ κρασί, π'έ θυμωρες ιστορίες. . . Και ιδίως να φαίνεσαι ότι δίνεις μεγάλη προσοχή σε όλα λέει ο μπαμπάς.

— Άκουσε; Μην τύχει κακομοίρη μου και σταθής κοιτούσαν, όπως τις άλλες φορές, γιατί πάει, χάσαμε την παρτίδα μας. Άπό το φέρομιο σου θα εξαρτηθεί ο γάμος μας. . . Ά, θα σου πώ κ' ένα μικτικό που ένδιαφέρει τον μπαμπά. . .

— Πόρσεξ λοιπόν να το έμεταλλεύηθης. . . Κάνε του λόγο για τόν Μάκ-Μάον. . . Φέρε την κουβέντα για τόν πόλεμο της Κορμάας. . . Κατάλαβε;

— Κατάλαβε. Θα ιδής, Έλενισσα μου, ότι

θα σε βγάλω άποπροπόση.

— Τό νού σου!

—

Καθισμένος κοντά στην Έλενη ο Φορμιάς, προσπαθούσε να πάρη ένα μαρτύριο επίσημη στάση. Η άλγεια ήταν πως δέν ήθελε και τόσο άποκρουστικός, όσο τον νομίζα

λένη.

— Έπειτα κύτταξε τόν Φορμιά, ο οποίος θόταν άπέναντί του. Έκεινος έκανε άπο

άδειάζοντας το ποτήρι του και χέλιε τα νύατά. Όταν νόμος πως ήθελε η κατω

στιγμή, κορδώθηκε στο καθισμά του α

κορας, πήρε πόσα και είπε με σόμφο:

— Νά ένα κρασί, που θα ένδυνασέ

Μάκ-Μάον τόν ίδιον.

— Λάθος, νεαρό μου! φώναξε ο πα

Μόνο νερό. Μά για να εξηγηθεί, δέν

λές, γνώριζες τόν στρατηγό, κατά τήν

— Όχι. . . όχι. . . δέν είχα

μή, τραυλίσε ο νέος.

— Μμ. . . λοιπόν εγώ τόν γνωρίζω

ο Παστισάκ με μία τρυφερή φωνή.

— Πού τόν γνωρίζετε; κατάφε

θρώση ο Φορμιάς.

— Ένα βράδυ στο Μελαχί, στή

Παστισάκ με την ίδια υπερηφάνια

την παραμονή της επίδεσης, ήθε

και μου είπε: «Ε, Παστισάκ, μπου

λογίζω σε σένα;» Στρατηγέ μου, με

νάτου» τού άποκρίθηκε.

— Είδες πού μάλέθηκε στην κα

σφύριξε στ' αυτί του Φορμιά η Έλε

γελώντας. Συνέχισε. . . Συνέχισε. . .

—

— Έπειτα από το φαί, μόλις ο κα

έφυγαν, ο Παστισάκ θρονιάστηκε σ

τέγγι, κοντά στη φωτιά, άναψε την

και φώναξε στην κόρη του:

— Για έλα δω, μικρούλα μου. . .

— Τι είναι, μπαμπά, προφάρμα

κ. Παστισάκ η κόρη του.

— Για έλα δω, μικρούλα μου. Μά

μον αυτό το παιδί το εξετήμα

Ναι. . . Δέν ξέρω πως μου

αφορετικός. . . Άλλαξα γνώμη. . .

— Πανεύμα, είναι λογικό και στο

γραφής ξέρε να άκούη μά ιστορία. Δ

δες με πόση προσοχή μ' άκουε

για τόν Μάκ-Μάον; Λοιπόν θέλεις

ρασμα;

— Η Έλενη τόν κοίταξε μ' άλαφρ

Τά τσαχπίνικα μάτια της άπνο

τά μάγουλά της είχαν κοκκινίσει

κρασί.

— Θές το συμπέρασμα; Ξαναρώτη

Παστισάκ, τραβώντας μία ρομφα

πίπα του. Δέ λέω πιά όχι, για τόν

με τόν Φορμιά.

— Μπα. . . φώναξεν η Έλενη

τόν τόν μεθυστικά. . . Δέν τόν

τρίλιζε άμα σιγκώθηκε. . . Νά

Ούτε θέλω να τόν ιδώ στα μάτια

«Ανδρας είναι αιτός η παίγνιο. . .

Κι' άγκαλιάζοντας τόν μπαμπά

θεσε:

— Μπαμπάκα μου, έχεις

στός άντρας είναι μόνο ο Θόδω

ο Θόδωρος Μούρ. . . Και τι

σένα έ; Θα παίζετε μαζί χαρτιά

μ' αρέσει. . . Αιτόν θα πάω.

— Ο γέρο-Παστισάκ δέν άπο

τράβηξε μά δυνατή ρομφα

πίπα του και έπειτα μονομ

— Ά, αιτός η γυναίκες. . .

ναίκες, όπως θάλεγε κ' ο Μάκ-Μ

Γ. ΠΟΥΡ

[Τό προηγούμενα. — Η

Ντιάνα Ράβερς είναι κληρονόμος

πλουσιωτάτου θείου της, υπό τόν

όπως νυμφευθεί έντός έτους. Διά

νυμφεύεται κατά τύπος τόν

της άγγλικανόν πάστορα Ντέβητ

όπως πρόκειται να άναχωρήση

προς τήν Αφρική όπου έπληγαν

ναίς Αφρική. Μετά τόν γάμον

η Ντιάνα Ράβερς είναι κληρονόμος

πλουσιωτάτου θείου της, υπό τόν

όπως νυμφευθεί έντός έτους. Διά

νυμφεύεται κατά τύπος τόν

της άγγλικανόν πάστορα Ντέβητ

όπως πρόκειται να άναχωρήση

προς τήν Αφρική όπου έπληγαν

ναίς Αφρική. Μετά τόν γάμον

η Ντιάνα Ράβερς είναι κληρονόμος

πλουσιωτάτου θείου της, υπό τόν

όπως νυμφευθεί έντός έτους. Διά

νυμφεύεται κατά τύπος τόν

της άγγλικανόν πάστορα Ντέβητ

όπως πρόκειται να άναχωρήση

προς τήν Αφρική όπου έπληγαν

ναίς Αφρική. Μετά τόν γάμον

η Ντιάνα Ράβερς είναι κληρονόμος

πλουσιωτάτου θείου της, υπό τόν

όπως νυμφευθεί έντός έτους. Διά

νυμφεύεται κατά τύπος τόν

της άγγλικανόν πάστορα Ντέβητ

όπως πρόκειται να άναχωρήση

προς τήν Αφρική όπου έπληγαν

ναίς Αφρική. Μετά τόν γάμον

η Ντιάνα Ράβερς είναι κληρονόμος

πλουσιωτάτου θείου της, υπό τόν

όπως νυμφευθεί έντός έτους. Διά

νυμφεύεται κατά τύπος τόν

της άγγλικανόν πάστορα Ντέβητ

όπως πρόκειται να άναχωρήση

προς τήν Αφρική όπου έπληγαν

ναίς Αφρική. Μετά τόν γάμον

η Ντιάνα Ράβερς είναι κληρονόμος

πλουσιωτάτου θείου της, υπό τόν

όπως νυμφευθεί έντός έτους. Διά

νυμφεύεται κατά τύπος τόν

της άγγλικανόν πάστορα Ντέβητ

όπως πρόκειται να άναχωρήση

προς τήν Αφρική όπου έπληγαν

ναίς Αφρική. Μετά τόν γάμον

η Ντιάνα Ράβερς είναι κληρονόμος

πλουσιωτάτου θείου της, υπό τόν

όπως νυμφευθεί έντός έτους. Διά

νυμφεύεται κατά τύπος τόν

της άγγλικανόν πάστορα Ντέβητ

όπως πρόκειται να άναχωρήση

προς τήν Αφρική όπου έπληγαν

ναίς Αφρική. Μετά τόν γάμον

η Ντιάνα Ράβερς είναι κληρονόμος

πλουσιωτάτου θείου της, υπό τόν

όπως νυμφευθεί έντός έτους. Διά

νυμφεύεται κατά τύπος τόν

της άγγλικανόν πάστορα Ντέβητ

όπως πρόκειται να άναχωρήση

προς τήν Αφρική όπου έπληγαν

ναίς Αφρική. Μετά τόν γάμον

η Ντιάνα Ράβερς είναι κληρονόμος

πλουσιωτάτου θείου της, υπό τόν

όπως νυμφευθεί έντός έτους. Διά

νυμφεύεται κατά τύπος τόν

της άγγλικανόν πάστορα Ντέβητ

όπως πρόκειται να άναχωρήση

προς τήν Αφρική όπου έπληγαν

ναίς Αφρική. Μετά τόν γάμον

η Ντιάνα Ράβερς είναι κληρονόμος

πλουσιωτάτου θείου της, υπό τόν

όπως νυμφευθεί έντός έτους. Διά

νυμφεύεται κατά τύπος τόν

της άγγλικανόν πάστορα Ντέβητ

όπως πρόκειται να άναχωρήση

προς τήν Αφρική όπου έπληγαν

ναίς Αφρική. Μετά τόν γάμον

η Ντιάνα Ράβερς είναι κληρονόμος

πλουσιωτάτου θείου της, υπό τόν

όπως νυμφευθεί έντός έτους. Διά

νυμφεύεται κατά τύπος τόν

της άγγλικανόν πάστορα Ντέβητ

όπως πρόκειται να άναχωρήση

Γαλλική Φιλολογία

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

υπό 'Αντρέ Τερπ

Τό βράδυ της 11ης Βροχώδους τοῦ Β' ἔτους τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, κατὰ τὸ ἐπαναστατικὸ ἡμερολόγιο, ἡ τὴν 1 Φεβρουαρίου τοῦ 1794, ἡ δεσποινὶς Νανὶν ντὲ Σενιέλ, ἀνέβηκε νωρὶς στὴν κρεβατοκάμαρά της.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ κατὰ τὴν ὥρα τοῦ δεύ-
πνου, ἡ γυνὴ ὑπηρετρία τῆς Μπασιέν τῆς
εἶχε ἀφῆγῃ τὰ πρὸ παραξένα ἔθιμα τοῦ
χωριοῦ, Ἐπὶ μέρους τοῦ Κλειδῶνα. Κι' ἡ
Μπασιέν τῆς εἶχε πῇ, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι
τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ ἐπίστευαν ὅτι ἂν το-
ποθετοῦσαν ἕνα καθρέφτη κάτω ἀπὸ τὸ προσω-
κεφάλι τοῦ, ὃς βλέπων, στὸν ὕπνο του, τὸ
πρόσωπο τοῦ μέλλοντος συζύγου των.

Ἀφοῦ ἐγδύθηκε, πρὶν πέσῃ στὸ κρεβάτι
της, ἐπῆρε ἕναν καθρέφτη, καὶ πρὶν τὸν
κρύψῃ κάτω ἀπὸ τὸ προσωκεφάλι της, ἐκοι-
τάχθηκε μέσα σ' αὐτὸν προσεκτικὰ.

Ἡ δὲς ντὲ Σενιέλ θάταν τότε ὡς εἰκοσι-
τεσσάρων χρονῶν,
κι' ἡ ὁμορφιά της
βρακόταν σ' ὅλη
της τὴν ἀνθισ-
ψηλὴ, καλοκαί-
μένη μὲ ὠραία ἀ-
μυγδαλωτὰ καστανὰ
μάτια, ἡ Νανὶν
εἶχαν, ἐκτός ἀπὸ
τὴν ὁμορφιά της καὶ
μιά ἀγαθὴ καὶ
τροφεὴ καρδιά.

Τὴν ἐποχὴ ἐ-
κείνη, ἂν καὶ βασι-
λευε τὸ καθεστὼς
τῆς τρομοκρατίας,
ὁ ἔως ἐν τούτοις,
εἶχε μεγάλη πέρα-
ση. Κι' ἡ Νανὶν,
ποῦ ἦταν ἀναγκα-
σιμένη νὰ ζῇ μέσα
στὴ μοναξιά καὶ νὰ
βλέπῃ τὰ καλά της
νὰ υφαινοῦνται, ἐ-
θλιβετο ὑπερβολικὰ
γι' αὐτὸ. Οἱ νέοι
ἄνδρες τῆς τάξεώς
της, ποὺ δὲ μπορού-
σαν νὰ τὴν ἐρωτευθοῦν, εἶχαν ἡ σκοτωθῇ
ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας ἢ μεταναστεύσει. Δύ-
σκολοι, βλέπετε, καίροι γιὰ τοὺς ἀριστοκρά-
τας... Κι' ἡ Νανὶν, μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ
καταδεχόταν νὰ ἐνωθῇ μ' ἕναν ἄνθρωπο τοῦ
λαοῦ.

Πνίγοντας, λοιπόν, ἕναν στεναγμὸ πικρίας
παρ' ἀνέβαινε ἀπὸ τὴ στήθερ, ἡ Νανὶν
ἐκρύψε τὸν καθρέφτη κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλά-
ρι της καὶ ἐπέσε στὸ κρεβάτι. Κουρασμένη
δὲ καθὼς ἦταν δὲν ἄρχισε νὰ κλείσῃ τὰ μά-
τια καὶ νὰ ἀποκοιμηθῇ.

Ἀμέσως, σκεδόν, ἄρχισε νὰ ὄνειρεύεται.
...Νάταν, ἄραγε, τὰ μάτια τοῦ καθρέ-
φτη; ...Νάταν ὁ κλειδῶνας; ...Ποῦς ἔ-
ρε; ... Τὸ γεγονός εἶπε ὅτι ἄρχισε νὰ βλέπῃ
στὸ ὕπνο της, στὴν ἀρχὴ μιά ἀτελεύτητη
σειρὰ ἀπὸ καθρέφτες, μέσα στοὺς ὁποίους ἀν-
τικαθρεφτοῦνταν ἕνα σωρὸ ἀνδρικές μορ-
φές. Οἱ μορφές αὐτὲς παρουσιάζονταν, στὴν
ἀρχὴ, συγκεχυμένα καὶ σκοτεινά. Σιγὰ, σιγὰ ὁ-
μως καταπατάλινον σὲ μιά μόνον ζωοφό μορ-
φή: Μιά μορφή ἐνδὲς εὐκατολίδου κομποῦ μὲν
ἀκούει, ἀλλὰ μὲ καλλιὰ κάταστρο ἀπὸ τὰ
γεωμετρικά: Φοινὴ! Ὁ ἄγαπῶνς ποῦ τῆς ἐ-
πεφύλασσε ἡ μοῖρα θάταν τοῦλάχιστον πε-
νήντα χρονῶν!...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἡ Νανὶν ἔβη
σε ἀνοιχτὴν ἀκούει ἀπὸ τὸ ὕπνο ποῦ
εἶχε δεῖ.

Τὴν ὥρα ποῦ, ἀφῆρημένη, τελείωνε τὴν
τουαλέττα της, μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιό της
ἡ Μπασιέν, ἡ ὁποία μ' ἕνα ὄρος ἀνέσχυο
τῆς εἶπε:

— Κάτω εἶναι ἕνας ξένος, δεσποινίς, ὁ ὅ-
ποιος μοῦ ἔδωσε νὰ σὲ φέρω αὐτὸ τὸ γράμ-
μα, καὶ μοῦ εἶπε πῶς θέλει νὰ σὲ δῇ.

Ἡ Νανὶν ἀνεγνώρισε στὸν φάκελλο ποῦ
τῆς ἔστειλε ἡ Μπασιέν, τὸ γράμμα τοῦ πα-
τέρα της.

Ἀνοίξε γρήγορα τὸ γράμμα καὶ
διάβασε:

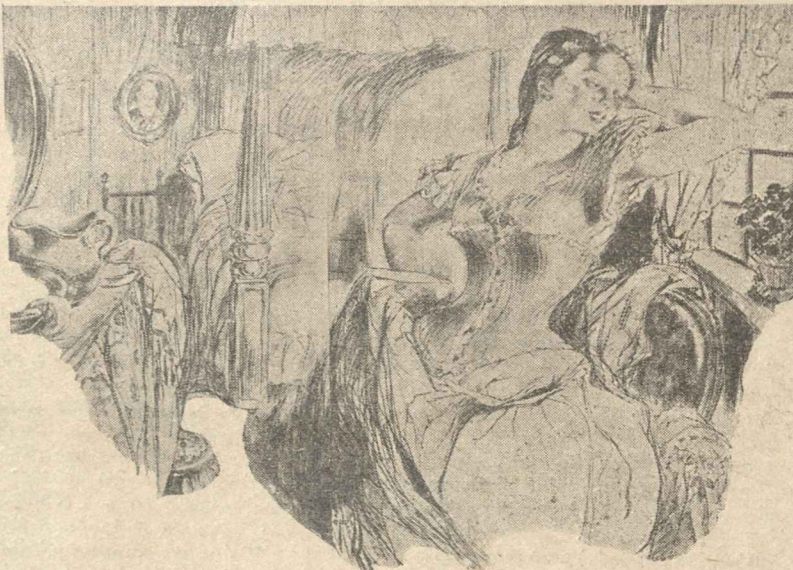
«Δουεμβούργον, 30 Ἰανουαρίου
Ἰανουαρίου»

«Ἀγαπητὴ μου Νανὶν,

«Τὸ γράμμα αὐτὸ θὰ σοῦ τὸ φέρῃ ἕνας
συμπαιριώτης μας, ὁ κύριος ντὲ Φρέπ, εἰς
τὸν ὁποῖον ὁ πρίγκιψ ντὲ Κοντέ ἀνέθεσε μιά
λεπτοτάτη ἀποστολὴ στὸ Γαλλικὸ ἔδαφος.
Φιλοξένους τὸν κύριον καὶ κοῦψε τὸν στήν
ἐπαύλῃ ἕως ὅτου βρῇ ἕνα ἀσφαλὲς μέσον γιὰ
νὰ φθάσῃ ἕως τὸ μέρος ὅπου κατεῦνεται.
Ὁ κύριος θὰ σὲ πληροφορήσῃ γιὰ τὴν ἐδῶ
κατάστασιν, καὶ ὃς σοῦ φέρῃ εἰδήσεις ἀπὸ
τὸν πατέρα σου, ὁ ὁποῖος σὲ φιλεῖ τρυφερὰ.

Φραγκίσκος ντὲ Σενιέλ»

Ἡ Νανὶν, κατέβηκε ἀμέσως στὴν μεγά-
λῃ αἴθουσα τῆς ἐπαύλειος ὅπου ἐπερίμενε ὁ

Τὴν ὥρα ποῦ ἀφῆρημένη τελείωνε τὴν τουαλέττα της...

ξένος. Μόλις τὸν ἀντίκρισε, ἔνοιωσε τὴν καρ-
διά της νὰ χτυπᾷ δυνατὰ. Ὁ κύριος ντὲ
Φρέπ, ἦταν ἕνας κομψὸς εὐπατρίδης, τιλογ-
μένος μέσα σὲ μιά βαρὺ γούνα, καὶ μὲ τὰ
μαλλιά κάταστρο...

Θάταν, ἀσφαλῶς, πάνω ἀπὸ πενήντα ἐ-
τῶν. Καὶ τὸν νοῦ τῆς Νανὶν τῆς ἔρε ὅτι
εἰκόνα ποῦ εἶχε δεῖ στὸν ὕπνο της, καὶ στήν
ὁποία ὁ κύριος ἐμοιάζε τόσο...

Μετά τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν τυπικῶν φιλο-
φρονήσεων, ὁ κύριος ὁλολόγησε τὴν νέα δι-
τι εἶχε περιπατήσῃ βλῆ τὴ νύχτα, κι' ὅτι
κατὰ συνέπειαν ἦταν τρομερὰ κουρασμένος
καὶ εἶχε ἄμεσον ἀνάγκη ἀναπαύσεως. Ἡ
Νανὶν τὸν ὡδήγησε στὸν ξενῶνα τῆς ἐπαύ-
λειος ὅπου καὶ τὸν ἄφησε γιὰ ν' ἀναπαυθῇ.
Ὁ κύριος δὲν ἐνεφανίσθη παρὰ μόνον τὸ βρά-
δυ, στὴν τραπέζια τῆς ὥρα τοῦ δείπνου.

Μετά τὸ δείπνο ἐπέσσαν στὴν τραπέζια
ἐκ τοῦ ὅτι δὲς ντὲ Σενιέλ εἶχε διατάξῃ ν'
ἀνάψουν τὸ πῆμα. Καὶ καὶ μὲς τῇ γλυκεῖ-
αὶ θαλπωρῇ τοῦ πῆματος, ἡ Νανὶν ἄρχισε νὰ
βοήσῃ ὅτι ὁ συνομιλητὴς της δὲν ἦταν διό-
λου, μὰ καθόλου βαρετός, ὅπως ὅθ' ἦταν φη-
σικό σ' ἕναν ἄνθρωπο ποῦ πλησίαζε τὰ ἐ-
ξήντα.

Ὁ κύριος ντὲ Φρέπ, βλέποντας τὸ πιάνο ἀ-
νοιγμένο, ἐρώτησε τὴν νέα εἰς ἕξαιρεσις διό-
λου μουσικῆς.

— Λιγὰ... ἀπήντησεν ἡ Νανὶν.

— Ἐ, στὴν νεότητά μου τραγουδοῦσα κά-
πως καλὰ κι' ἐγὼ, εἶπε γελώντας ὁ κύριος.

Ἄν θέλετε υποτιμᾶν νὰ δοκιμάσουμε καὶ
τόσα.

Ὁ κύριος εἶχε μὲ θαυμασία φωνὴ βαρυ-
τόνου... Ἐτραγουδῶντες ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ με-

λόδιον «Ὀρφεύς», ποῦ κατασκευάζει

νέα...

Ἡ Νανὶν, ἔκρινε τὸ βράδυ, ἐνῶντι

ρισσότερο ἀπὸ τὸ προηγούμενο... Κι' ὅτι

χὰ δὲν ἔκλεισε μάτι, ὑπὸ τὴν ἐπὶ

κῆμη τῆς γοητείας τοῦ γρηναίου

τοῦ...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ τὴν περιέμε

νέα ἐκπληξίς: Τὴν ἐπεκρίθη ὁ πρίγκι

τοῦ χωριοῦ, παλινδρό ἀρραβωνισμένος

οἰκογενείας της, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπὶ

σεν ἐμπιστευτικῶς ὅτι μερικὸι ὀφθαλμο

κοὶ εἶχαν εἰδοποιήσῃ τῆς αἰγίς τὸν

νικὸν χωριοῦ βεῖ στὸ σπῆτι τῆς ἐπὶ

«προδοτικὴ μετανάστευσις».

— Κατὰ τὸ βράδυ, τῆς εἶπε, ὁ κύριος

ἀσφαλῶς νὰ κάνομεν ἔρευνα. Ὄχι τὸ καλὸ

τερο ποῦ ἔχετε νὰ κάνομε καὶ γιὰ τὸν

γιὰ τὸν κύριον τὸν ὁποῖον κοῦβετε στὴν

σας, εἶναι νὰ τὸν συλλαμβάνετε...

Δὲν ὑπῆρχε, πράγματι, καμμία ἄλλη

σις. Ἐὰν ὁ κύριος ἀνεκαλύπτετο καὶ

λαμβάνετο, ὃς ἐροῦντο ἀσφαλῶς...

Μὲ σφιγμένῃ καρδίᾳ, ἡ Νανὶν ἐπὶ

σῆκε νὰ δεχθῇ τὴν λύση αὐτή. Ἀλλὰ

ὁ γρηναῖος κύριος ποῦ εἰσέειρε ὅτι

γίσει κι' αὐτὸς νὰ συμπλήρῃ τὴν ἀνὰ

λου τοῦ, λυπήθηκε πολὺ ὅταν ἀνὰ

πῶς δὲν τοῦ ἔμενε ἄλλη διέξοδος, γιὰ

τὴν ἐκτέλεση κυρίως, ἀπὸ τοῦ νὰ σὺν

Νὰ φύγῃ, ὅμως, ἦταν μιά λύσις. Ὅχι

πῆγαινε; Πῶς θὰ ἐπέστρεφε στὴν

σύνορα, ἐφ' ὅσον ἀνοῦσε τελείως

μους καὶ τὰ μονοπάτια...

— Ἐνοῖα σας, τοῦ εἶπε ὁ ἀνὰ

δρος. Ὅθ' ἂς ὀδηγήσω ἐγὼ... Τὸ ἀνὰ

νὰ βρισκῆτε τὸν κύριον τοῦ χωριοῦ

ἀκούσετε τὸ σφοδρὸν μου, ὅτι πῇ

χεὶ μεγάλῃ ἀσφάλειᾳ, κι' ὅτι εἰς

...Νὰ ἔλθετε ἀμέσως, καὶ ὅθ' ἂς

σὺν ἕως τὰ σύνορα...

— Ἐπει, πρῶτα, καὶ συνέβη.

«Ὅλο τὸ ἀπόγευμα ἡ Νανὶν καὶ ὁ

εἰδοσκοπῶν μέσα στὸν κύριον. Δὲν

ἦν σιωπὴ, τοὺς ὅμως ἔμενε ἀνεκτὰ

τοὺς ἐστοιχίε καὶ στοὺς δύο ὁ γρη

αὐτός.

Ἐξῆς ἀν-ήγησε ἕνα πρῶτο...

μὲς τότε σηκώθηκε, ἄφησε τὰ χεῖρ

ποῦ ἐκράτουσε σφιγτὰ τὰ δικά του

καὶ κίνησεν τὴν σφιγτὴ, ἀγκάλιασε

Νανὶν καὶ ἔσπε...

«Ὅταν ἀνότερα ἦλθαν ἡ γρηναῖος

ἐρεῖνσαν ἂν' ἄκουε εἰς ἄκουε τὴν

χωρίε νὰ βορῶν φωνὴν τὸν παρακαλῶ

στοκοῦται.

Τὸ βράδυ, ἦλθεν ὁ πάρεδρος νὰ

«ἀναφορὰ» τοῦ σπῆ δεσποινίς ντὲ

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

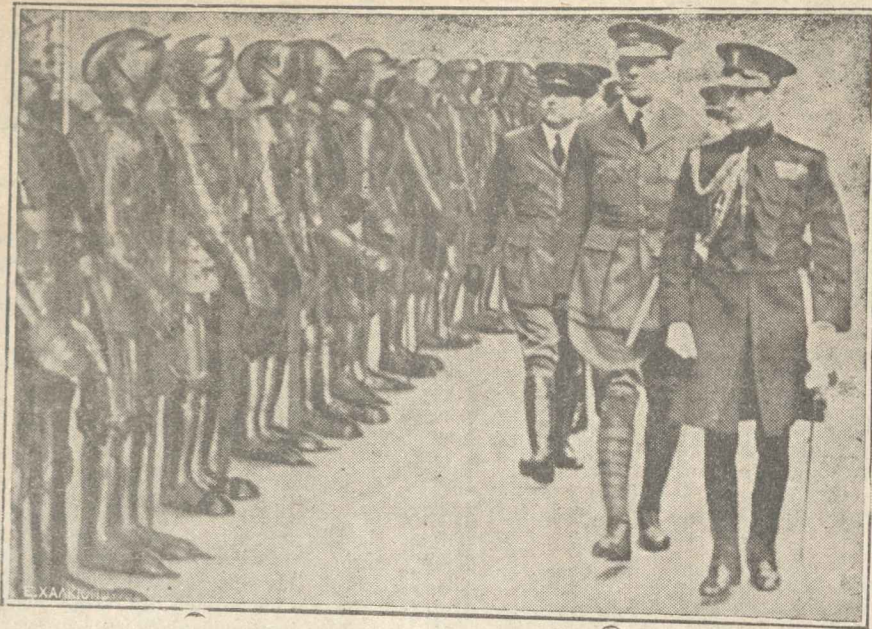
— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! εἶπε.

Ένα νέον άγγλικόν τάγμα
Ο περίκην τής Ουαλλίας επιθεωρεί τούς «Άιρον Σάιντς» (σιδηρόφρακτους),
ένα νέον τάγμα Ιπποτών, με μεσαιωνικές στολές, όπως το
τάγμα τών Ιπποτών τής Μάλτας κ. ά.

Είς τήν Ισπανίαν, κάθε Μεγάλην Πέμπτην, ο βασιλεύς πλύνει τά πόδια
δώδεκα πτωχών τυφλών, είς τούς όποιους χαρίζει έπειτα και άπό ένα
μανόβαν και ένα πλήρες βαλλάντιον. Ίδου οι έπιωφελθέντες έφέντος
τής άρχαίας αυτής συνήθειας.

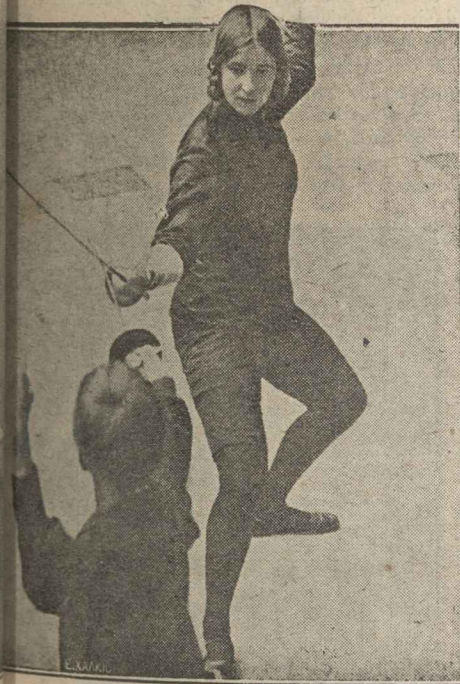

Μία όμäs 'Αχέπανς επί τής γεφύρας του ύπερωκεανείου «Βουλκάνια».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

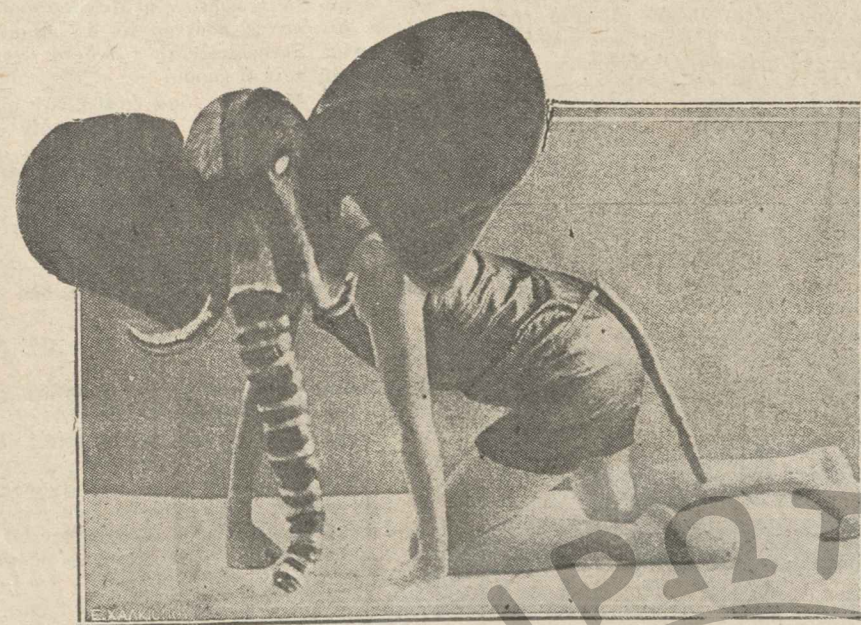
Ο γόης Ίβαν Μοζούκιν, ο όποιος
μαζύ με τον Ραμόν Νοβάρο ο
καλλιτέχνης του κινηματογράφου (ής
της «Στην άσπρησία του Τόλστοι»)

Η άλυμπιονίκης τής ξιφασκίας Δίς 'Ελένη
Μάγερ άσυνυμένη με τόν άδελφόν της είς τήν
πατρικήν οίκίαν.

Η Βαρβάρα Κέντ είναι σήμερα μιά άπό τής ένδοξότερες καλ-
λιτέχνιδες του κινηματογράφου. Έπαιξε μαζύ με τήν Γκρέτα
Κάρμπο και τόν Τζών Τζίλμπερτ στο «Σάξ και Διάβολος».
Η Βαρβάρα Κέντ είναι εξαιρετικά προληπτική: έχει μιά μι-
κρή Μασκότ, ένα μικρό ψεύτικο πουλάκι με μοκερά πόδια
και... παπούτσια (!), που τής χάρισε ο Τζών Τζίλμπερτ. Δέν
άρχίζει ποτέ τό ρόλο της πριν χοιδέυση τήν μασκότ.

Μιά άλλη καλλιτεχνική ιδιοτροπία. Η Κλάρα Ντουνσον αγαπά πολύ
νά μεταμορφώνεται είς ζωο και νά εμφανίζεται στής κοσμικής εορτής του
Χόλλυγουντ. Ο μικρός αυτός έλέφας είχε τρομερό «σουξέ».

Τό ύπατον συμβούλιον τής Α.Κ.Ε.Π.Α.
σειράν εκ δεξιών: Ε. Παράσχος, Α. Παπαδόπουλος,

οι κήποι του Λευκού Οίκου με τόν νέως πρόεδρον τών Ην. Πολιτειών Κάλβιν Κούλιτζ κατά τόν Φεβρουάριον του 1929. Κατά
σειράν εκ δεξιών: Ι. Βέρρας, Κ. Τσαγκάδης, Δ. Αλφάγγης, ο πρόεδρος Κούλιτζ, Τ. Φυλής, Α. Κατσώνης, Ι. Γκοβάλος, Φ. Πέππας, Η. Τζανι-
τζί, Γ. Πέτερσον, Γ. Σμίτσος, Νίξον, Γ. Βουρνάς.)

Είς τὸ Χόλλυγουντ τὰ διαζύγια εἶναι τόσα ὅσα καὶ οἱ γάμοι.

Μία ἀπὸ τὰς ὡραιότερας ζωτοχῆρας τοῦ Χόλλυγουντ, νομίζει ὅτι οἱ καλλιτεχνικοὶ γάμοι δὲν εἶναι στερεότεροι ἀπὸ ὅσο ἓνα ποτήρι κον-στάλλινο. Καὶ τοῦτο διὰ 5 λόγους, τοὺς ὁποί-ους ἀναφέρωμεν κατωτέρω.

1) Διότι τὸ διαζύγιον εἶναι νόσος ἐνδημικὴ εἰς τὸ Χόλλυγουντ πλέον, καὶ προσβάλλονται ἀπ' αὐτὸ καὶ οἱ πλέον ἰσχυροὶ ὀργανισμοί.

2) Διότι οἱ ἄνδρες ἅμα πανδρευοῦνται γίνον-ται τρομερὰ ζηλιάρηδες.

3) Διότι τὸν περισσότερον καιρὸ τὰ καλλιτε-χνικά ἀνδρόγυνα τὸν περνοῦν στὸ στούντιο καὶ φυσικὰ τοῦτο ἐπὶ βλάβῃ τοῦ οἰκοκυρίου των.

4) Διότι ἡ τέχνη ἀπορροφᾷ ὅλην τὴν προ-σοχὴν καὶ ὅλον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν καλλιτε-χνῶν. Καί,

5) Διότι ἡ καλλιτέχνης πού παντρεύεται θέ-λει νὰ τὴν παίρνουν γιὰ προσωπικὴν τῆς ἀξίαν καὶ ὄχι γιὰ τὴν κερδίζει χρήματα. Γι' αὐτὸ μό-λις ἀντιλήφθῃ ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς τὴν ἐπῆρε γιὰ τὰ κέρδη τῆς, ἀμέσως σπεύδει νὰ τὸν χω-ρίσῃ. . .

Εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην πρόκειται νὰ ἐκτεθῇ εἰς πώλησιν ἓνα πολυμήγατον καὶ περιεργό-τατον βιβλίον.

Πρόκειται περὶ τῆς Ἱστορίας τῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ, τοῦ γνωστοῦ βιβλίου τὸ ὁποῖον ὁ αὐτοκρατορὶς Ἀδόλφος ἠγάρασεν ἄλλοτε ἀντὶ 11.000 δουκάτων, ποσοῦ τεραστίου διὰ τὴν ἐ-ποχὴν ἐκείνην.

Τὸ περίφημον αὐτὸ βιβλίον δὲν εἶναι τυπω-μένον. Τὰ γράμματα εἶναι τρυπημένα ἐπὶ περ-γαμίνης. Ἐκεῖνος πού θέλει νὰ τὸ διαβάσῃ, τοποθετεῖ τὴν σελίδα ἐπὶ μαύρου χάρτου καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ τρύπα τῶν γραμμά-των σχηματίζουν ἀκριβῶς μαύρα γράμματα.

Εἰς τὴν Τεχνικὴν Σχολὴν Φωτογραφίας τῶν Παρισίων ἠνοιξεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδο-μάδος ἡ πρώτη διεθνὴς ἐκθεσίς τῆς ἐναερίου φωτογραφίας.

Ὅταν λέγομεν ἐναερίον φωτογραφίαν, ἐν-νοοῦμεν τὴν λήψιν φωτογραφιῶν ἀπὸ πετών-τος ἀεροπλάνου.

Ἡ ἐναερίος φωτογραφία προσέφερε σοβα-ρωτάτας ὑπηρεσίας διαρκούντος τοῦ πολέμου καὶ συνεχίζεται μετὰ τὰ ἴδια ἀποτελέσματα καὶ μετὰ τὸν πόλεμον.

Διὰ τῆς ἐναερίου φωτογραφίας φωτογραφί-ζονται ἀέραντοι ἐκτάσεις. Εἰς τὴν γῆν, ἐκ-τάσεις θαλάσσης, πεδιάδων, ὁρέων κλπ. καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκτάσεις συννέφων, ἀνατολῆς καὶ δύσεως ἡλίου κλπ.

Γενικῶς ἡ ἐναερίος φωτογραφία προσέφερε μεγάλας ὑπηρεσίας καὶ ἐφ' ὅσον προοδεύει ἡ ἀεροπορία, αἱ ὑπηρεσίαι αὗται τῆς ἐναερίου φωτογραφίας θὰ γίνονται σημαντικότεραι.

Ὁ ἐσχάτως ἀποθανὼν Γάλλος στρατάρχης Φόξ, ἦτο ἐνθερμὸς φίλος τοῦ κινηματογράφου. Μίαν ἡμέραν ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν ἐπαυλὶν του ἓνας ὀπερατέρ καὶ ἐξήγησε νὰ «πάρῃ» τὸν στρατάρχην.

Ὁ Φόξ ἐδέχθη.

— Δέχομαι, φίλε μου, εἰπε εἰς τὸν ὀπερα-τέρ, ἀλλὰ ἐπειδὴ μόνος μου δὲν θὰ εἶμαι πολὺ φωτογενικός θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πάρω μαζί μου καὶ τὰ ἐγγόνια μου.

Καὶ ἔτσι ἔγινε.

Εἰς τὸ Λὸς Ἀντζελες, ἔχουν διοργανώσει τελευ-ταίως ἓνα θέαμα μάτς πυγ-μαχίας μετὰ πύθγκους. Οἱ πύθγκοι αὐτοὶ ἔχουν τόσον καλὰ ἐκγυμνασθῇ, ὥστε δὲν παραλείπουν τίποτε ἀπ' τοὺς ἐιδικούς κανόνας τῆς πυγμαχίας, οὔτε καὶ τὸν χαριετισμὸς. . .

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Θ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Συνεπληρώθη ἡ ἀποστολὴ ὅλων τῶν τόμων τῆς Β'. σειράς τοῦ διαγωνισμοῦ μας (πλὴν ὅσων μᾶς ἐστειλαν καθυστερημένα τὰ δελτία των, καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ λάβουν τὰ βιβλία των εἰς τὴν ἑβδομάδος αὐτῆς).

Μερικοὶ τῶν ζητησάντων δυὸ ἢ καὶ περισσό-τερα βιβλία, ἀνυποχέσαν διότι ἔλαβαν πρῶτα ἓνα τόμον, μετὰ 3 — 4 δὲ ἡμέρας τὸν ἄλλον. Τοῦτο γίνεται χάριν ὁ σ φ α λ ε σ τ έ ρ α ς παραλαβῆς τῶν βιβλίων, καὶ δὲν πρέπει νὰ προκαλῇ ε σ π ε υ σ μ ε ν α παραπονα.

Ὅλοι ἔμειναν κατενθουσιασμένοι μετὰ τὸ θαυ-μάσιον «Ὀνειρὸν Ἀγάτης» τῆς Ζυπ, ἥδη δὲ κατεκλυσαν τὰ γραφεῖα μᾶς τὰ ἀποκομμάτια τῆς 1'. σειράς οἱ αὐτὴν «Ἀντολογία», τὸ λε-πτο ρομάντο τοῦ κ. Ντόλη Νικίτα, Παρα-καλοῦμεν τοὺς καθυστεροῦντας νὰ σπεύσουν νὰ μᾶς ἐμυσάνουν τὰ ἀποκομμάτια των, συμμορφου-μένοι 11 1 Σ 1 Ω Σ πρὸς τοὺς ὅρους πού ἐ-δημοσιεύσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μᾶς ἀριθ. 80.

Τὰ βιβλία τῶν κ. κ. Χ. Μπέτσιου, Μ. Χο-λέβα, Δ. Χατζηαναστασίου, Π. Γιαννακίου, Ἐλ. Ρινοπούλου, Γ. Εὐαγγελίου, Κασιόκη, Δ. Μπίφη, Ν. Τζελεπὴ, μᾶς ἐπεστράφησαν ὑπὸ τοῦ ταχυδρομίου καθὼς αἱ διευθύνσεις πού μᾶς ἔγραψαν ἦσαν ἑλλειπτεῖς. Εἰς τοὺς κατοτέρους δὲν ἐστειλάμεν βιβλία: Θ. Κατσουλιδῆν, διότι τὸ ἐξωτερικὸν γραμματισμὸν ἦτο ἑλλειπτεῖς. — Ε. Εὐσταθίου, διότι μᾶς ἐ-στειλε 1 μονόδροχ. γραμματ. — Δ. Ἀνθε-αδῆν, διότι τὸ χωρονομίσμα ἦτο ἁφανές. — Ι. Βατίστα, διότι ἐλησμόνησε τὰ ἔξοδα ἀπο-στολῆς.

Χ. Λιδόζαν, ἐνταῦθα, Χ. Φωτιάδην, Κων-σταντινουπόλιν. Διὰ νὰ λάβετε τὰ «Μαργαρέτα Κρίνα» διαβάστε τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ πού ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλ-λον μᾶς. — Β. Παπαδημητρίου, Κάρων. Ἐλ-ληνικά πεντοδράχμια εὐρίσκονται παντοῦ. — Π. Μακάνην, Πόρτ-Σαῖδ. Τοιαύτας δημοσι-εύσεις δὲν καταχωροῦμεν. — Δ. Κωζην, Κων/πολιν. Ἀξία τόμον «Παλ. Ἀγάτες» με-ταχ/κὰ ἐξωτερικὸν δρ. 18. — Α. Ξεπουλιαν, Πόρτ-Σαῖδ. Στάσεις σας ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν. Εὐχαριστοῦμεν. — Α. Μουσούρη, Κεφαλλή-νιον. Ὁ κ. Ο. Κ. εὐρίσκεται εἰς Ἀμερικὴν. — Φ. Κουκουτόν, Μυτιλήνην. Δυστυχῶς εἶναι ἀ-δύνατον. — Β. Ἐλευθεροδάκη, Μιμόζαν, ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Δύνασθε. — Δ. Δουστομπάνην, Βόλον. Τιμοκατάλογος δὲν ὑπάρχει. — Π. Κωνιστάκη, Ἡράκλειον. Δὲν ἐκαταλάβαμε τί θέλετε. — Ν. Τούσαν, Ε. Λόζον, Ι. Κοκκινογένην, Μ. Μουστῆν, Μ. Πέτα, Φ. Νομιλάπουλον, Ν. Σούτσον. «Παλῆς Ἀγάτες» ἐστάλησαν. — Ι. Σταδό-πουλον, Αἰδίνιον. Δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς πληροφορησώμεν περὶ τοῦ δελτίου σας τοῦ πρὸς τριμήνου. — Μ. Τσερβινιώτην, Βόλον, Α. Β. Ἀναστασιάδην, Χανιά. Ἡ «Παλ. Ἀγά-τες» δὲν ἀνήκουν στὴν σειρά τοῦ διαγωνισμοῦ μας. Τιμῶνται ἰδιαίτερος δρ. 15, ἐλεύθερα ταχ/κῶν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἐγγράφωμεν συν-δρομητῆν. Ἐμψάσατε μᾶς τὴν συνδρομὴν σας. — Ν. Μεσημέρην, ἐνταῦθα. Μάλιστα.

— Ὑπάρχουν εἰς τὰ γραφεῖα μᾶς ὅλοι οἱ παλαιοὶ ἀριθμοὶ τῆς «Ἐβδομάδος», τιμώμενοι δρ. 2 ἑκάστος. Ὅσοι θέλουν, ἄς μᾶς γράψουν τοὺς ἐλλείποντας ἀριθ-μούς, ἐσοκλείοντες δι' ἑκάστον ἀριθμὸν δρ. 2. — (εἰς γραμματισμὸν, ἢ εἰς χαρ-τόνομισμα) διὰ νὰ τοὺς στείλωμεν, ἐλευ-θέρους ταχυδρομικῶν τελῶν.

Κρατήσατε τὰ δελτία Δ'. σειράς διὰ τὸν τόμον τοῦ Μαΐου
ΠΛΑ ΜΠΟΥΡΖΕ, τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας: ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ὁ διάσημος Ἀγγλὸς ποιητὴς ἦτο τὴν νεότητά του ἦτο τρομερὰ παρρη-εῖχεν ὡς ἐκ τούτου δανεισθῇ ἀπὸ τῶν Ἑβραίων τραπέζιτας μεγάλα ποσά, καθὼς ἤλπιζαν οἱ δανεισταί, καὶ ἐκ-τοὺς τὰ ἐπληθύνον, ὅταν θὰ ἐλάμβανεν ἓνα πλουσιώτατον θεῖον του.

Αἰφνιδίως ὁμοῦ ὁ θεὸς τοῦ Φόξ πα-θη, καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ τὸν πολὺν μεγάλην ἡλικίαν τοῦ ἀειπύου παιδὶ.

Ὁ Φόξ τότε ἔχασε κατὰ ἐλπίαν μι-μίας. Ἐλεγε δὲ συχνὰ εἰς τοὺς φίλους:

— Τὸ παιδί αὐτὸ τοῦ θεοῦ μου εἶναι πτωχὸς ὁ Μεσσίας!

Οἱ φίλοι του δὲν ἐννοοῦσαν τὴν ἰδέ-αν ὁ Φόξ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐξηγεῖτο:

— Μὰ δὲν βλέπετε ὅτι τὸ παιδί αὐ-τὸ νῆψεν διὰ νὰ σώσῃ τοὺς χριστιανούς, δηλαδὴ καὶ νὰ καταστρέψῃ τοὺς ἵ- (τοὺς δανειστάς μου) . . .

Ὁ Μέγας Φρειδερίκος ὅταν ἦτο πρὸς τοὺς πολλοὺς τοὺς πύθγκους καὶ πρὸς πολλοὺς καὶ μάλιστα τοὺς ἑδρε τοὺς ὀνόματα αὐτῶν του: ἄλλον τὸν ἐπὶ τῇ «ἀρχαγγελλοῦ» κ. λ. π.

Μίαν ἡμέραν, λοιπόν, ἐντὶ εὐφροσύ-νης γράφειν του, ἐφώνασε τὸν ἀπαιτη-τὸν.

Ὁ πραγματικὸς ἀπαιτητὸς, ὁ ἀπαι-τὸς τῶν ἐυρίσκειτο εἰς τὸν διαδρό-μῳ τοῦ Φρειδερίκου νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ χᾶς, ἐμπήκε μέσα, νομίσας ὅτι αὐτὸς νᾶζε:

Ὁ Φρειδερίκος ὅταν τὸν εἶδε τὸν αὐ-τὸν.

— Δὲν ἐφώνασα σᾶς, ἀλλὰ τὸν αὐ-τὸν. Περᾶστε ὁμοῦ ἀνωδύναι, καὶ κάνει. . .

Ὁ Βολταίρος δὲν ἐχόρευε τοὺς ὀνό-ματι. Τοὺς εἶχε κρίνει ὡς ἐξή:

— Ὁδοντοίατρος θὰ πῇ εἰς ἀνθρώπον θγάξῃ τὰ δόντια τῶν ἄλλων γιὰ νὰ ἐξ-λίση τὸ μάσημα τῶν δικῶν του. . .

Ὁ διάσημος ἱστορικός τῆς Ἱστορίας Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως Μενέλαος, ποῖος ἦτο υἱὸς τοῦ μεγάλου μουσικοῦ ὅταν τὸ διὰ τὴν μετριοφροσύνην του καὶ τὴν πε-σὸν του πρὸς τὸ ἔργον τοῦ πατρὸς του.

Εἰς ἐρώτησιν κάποιου φίλου του, πού-ναι τὸ πλέον ἐφήμερον ἀπὸ τὰ ἔργα του, τὸ ὁ Μενέλαος ἀπήντησε:

— Ἐγώ. . .

Ὁ περίφημος Ἀγγλὸς ἱατρός Λίστερ, τὸς πελατείας, ὥστε δὲν ἐθάρταν πρὸς τὴν ἡσυχίαν. Ἐδειχεν ὁμοῦ παραγματο-ποιεῖν καὶ ἔτρεχεν ἀμέσως εἰς τὰς ἐπι-φύεις του ὅταν τὸν ἐκαλοῦσαν ἀπαιτη-τοὺς πάσχοντος σοβαρῶς.

Μεταξὺ τῶν τῶσον πελατῶν του, ὁ Λί-στερ εἶχε καὶ ἓνα κατὰ φαντασίαν ἀσθενῆ, ὃς νύκτα, λοιπόν, ὁ ἀσθενὴς αὐτὸς ἐστει-λε τὸν ἱατρὸν καὶ ἐκάλεσε τὸν Λίστερ νὰ ἐπισκεφθῇ ἀμέσως, διότι ὡς τοῦ αὐ-τοῦ ἐπασχε σοβαρώτατα.

Ὁ μεγάλος ἱατρός ἔφθασε εἰς τὸν αὐ-τὸν ἀσθενῆ αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν ἐξέτα-σιν εἶπε:

— Ἐκάματε τὴν διαθήκην σας;

— Ὁχι, γιὰτὸ. Μὰ εἶμαι, λοιπόν, ὁμοῦ σοβαρὰ ἀρρωστος; εἶπε ὁ αὐτὸς ἐνθου-σιαστικῶς.

Ὁ Λίστερ ἐξηκολούθησε:

— Πῶς λέγεται ὁ συμβολαιογράφος;

— Ὅστε, ἐτραυλίζεν ὁ ἀσθενὴς, δὲν καμμιὰν ἐλπίδα; . . .

— Σᾶς λέγω, ὁ ἀσθενὴς τὸν συμβολαιογράφον γράφο σας καὶ τὸν ἀσθενῆ ἐνθου-σιαστικῶς.

— Ὅστε πεθαίνω; . . .

— Ὅχι! Ἀλλὰ εἰμὶ ἐγώ, ὁ μόνος ἀσθενὴς πού ἀπόψε ἀνταρτίζομαι.

— Μάντευσε τι δῶρον θὰ σοῦ κάνω ! — Ὅτι δῶρον κι' ἂν μοῦ κάνεις, μόνο μὲ ἓνα KODAK θὰ μ' εὐχαριστοῦσες.

Η ΕΞΟΔΟΦΙΛΙΚΗ

Τά φαιδρά της εβδομάδος

ΧΑΡΙΝ ΤΗΣ ΜΟΥΣΗΣ!...

Ο Ιωάννης Περίπλες ήτο νέος λαμπρός και αξιολόγος με θεμέλια εκ μπετόν αρμέ και τασιν ελαφρών προς ελαφράν φιλολογίαν. Ως κύριόν του επάγγελμα ο Ιωάννης ο αξιολόγος μετήρχετο το του γαλακτοπώλου. Κάτοχος ων γαλακτοπωλείου, μικρού μὲν διότι ήτο μικρόν, θαυματουργού δὲ διότι επραγματοποιεί εισπράξεις ουχί περιφρονήτας. Καὶ ο μπεζαχτὰς του καταστήματος ἐστένιζε καθ' ἐσπέραν ὑπὸ τὸ βάρος ὄγκων νομισμάτων και ὄγκων... χειρογράφων διότι ἐλησμονήσα νὰ ἀναφέρω ὅτι ἡ ελαφρά τάσις τοῦ Ιωάννου πρὸς φιλολογίαν ελαφράν, ἐξεδηλοῦτο διὰ ποιημάτων συντιθεμένων μεταξύ ἐνός ριζογάλου και δύο γιαουρτιῶν γραφομένων δὲ μετὰ μίαν κρέμας και δύο μπακλαδάδων. «Α! ο μπεζαχτὰς!...» Ο μπεζαχτὰς, ποῦ λέτε, εἶχε κινήσει τὴν περιέργειαν κάποιου θαμῶνος τοῦ γαλακτοπωλείου ὁ ὁποῖος ὅλως κατὰ συμπτῶσιν ήτο και θαμῶν τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου.

Τὰ πράγματα δὲν ήσαν δύσκολα. «Ἐνα πρωὶ ὁ αξιολόγος γαλακτοπώλης εὐρισκόμενος πρὸ τοῦ προβλήματος τῆς εὐρέσεως μιᾶς ὁμοιοκαταληξίας, εἶδεν ἐκπληκτος τὴν θύραν τοῦ γαλακτοπωλείου του παραβιασμένην. Εἰσελθὼν εὗρηκε τὸν μπεζαχτὰν κενόν. «Ἐξάλλος και συντετριμμένος ὁ Ιωάννης Περίπλες ἐπέδωκε μήνυσιν ἀκατ' ἀγνώστων» εἰς τὸ πλησίον Τμήμα. Θρηνῶν διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶσων χρημάτων και ὀδυρόμενος διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶσων στίγων.

Ο ἀγνώστος συνελήφθη χάρις εἰς μίαν διαφωνίαν ἀστυνομίας και χωροφυλακῆς. «Ἡχθη πρὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν δικηγόρον του ὁστις ἐθεράπευε και αὐτὸς τὰς Μούσας, ἐγγώριζε δὲ ἐξ ὕψους τὸν μνηστὴν γαλακτοπώλην και ποιητὴν.

Ο Πρόεδρος ἐθεώρησε καλὸν νὰ ἐρωτήσῃ: — Ἰσχυρίζεσαι ὅτι ὁ κατηγορούμενος ήτο θαμῶν τοῦ καταστήματός σου;

— Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε.

— Ὡστε ὑποθέτεις ὅτι αὐτὸς σὲ ἐκλεψε;

— Μάλιστα, Κύριε Πρόεδρε...

— Τί ἀπολογεῖσαι, κατηγορούμενε;

— Εἰμαι ἀθῶος...

— Εἶναι ἐνοχος!... ἐφώνησεν ὁ μνηστὴς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπλησίασε τὸν γαλακτοπώλην και ποιητὴν ὁ δικηγόρος τοῦ κατηγορουμένου και τοῦ εἶπε κρυφά...

— Ο πελάτης μου εἶναι πραγματικὸς ἐνοχος. Αὐτὸς ἐκλεψε τὸν μπεζαχτὰ... και τὰ ποιήματά σας...

— Τὰ ποιήματά μου!... νὰ μοῦ τὰ δώσῃ...

— Τὰ ἐγὼ ἐγὼ και θὰ σὰς τὰ ἐπιστρέψω μόλις ἀθωωθῇ ὁ πελάτης μου...

— Κύριε Πρόεδρε... δὲν εἶναι αὐτὸς... λάθος ἔκαμα... κύριε Πρόεδρε... ἀποσύρω... παρακαλοῦμαι... κύριε Πρόεδρε... λάθος...

Και ὁ κατηγορούμενος ἠθωώθη.

ΓΙΑΝΝ.

Μυθιστόρημα ποῦ ἐποχὴν θ'ἀφίση:

Η ΘΡΑΙΑ ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ!...

«Απαγορεύεται ρητῶς
» πᾶσα ὀπλοφορία
» στοὺς φίλους κι' ἀδελφούς τῶν Μίς
» διότι ἐνδεχόμενον
» νὰ γίνῃ φασαρία
» καθὼς και δράματα τιμῆς.
» Ταῦτα λοιπὸν ποσληπτικῶς
» ἂν και ἀργά, ἀφ' οὗ
» ἤστραψε χθὲς ἡ μάχαιρα
» Ἑλλήνος ἀδελφοῦ...»

Ζ'.

Στὸ μετὰ τὴ Μίς Ἑλλάς
και ὁ μνηστὴρ ῥωτᾶνε

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ, Νοταρᾷ 17 Ἀθήνα.

Μικρὰ Τηλεγραφήματα

Ποῦ ὡς ν' ἀρθοῦν... βλαστήματα

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ.— Θὰ βρεθοῦμε
Πρὸ καινούργιου πειρασμοῦ
Γιὰ τὸ ζήτημα τὸ φλέγον
Πάλιν, τοῦ ἀφοπλισμοῦ.
Κι' ὅλοι οἱ γέροι μαζευτῆκαν
Και ἐφώνησαν με λύσσα
Νὰ...ἀφοπλισθοῦν κι' οἱ νέοι
Γιὰ νὰ εἶναι ἴσα κι' ἴσα!

ΑΓΚΥΡΑ.— Πάλιν ὁ Ρουσδὴ
Φαίνεται ἀγριεῖ
Γιατὶ ὁ Ἑλλήν πρεσβευτῆς
Παππᾶς, τὸν κοροϊδεῖ.
Θὰ κάμῃ διακοίνωσιν
Λέγει, και τὰ λοιπὰ
Γιατὶ ὁ κύριος Παππᾶς
Τοῦ παίζει τὸν...παππᾶ!

ΠΑΡΙΣΙΟΙ.— Ἀκούονται
Και πάλιν διαδόσεις
Γιὰ κείνας τὰς πολεμικὰς
Γνωστὰς ἐπανορθώσεις.
Και εἶπαν ὅλες ἡ γρηῃς
Πῶς πρόκειται ν' ἀρθοῦν
Μήπως μποοῦνε και αὐτὲς
Νὰ...ἐπανορθωθοῦν!...

— Τὸ σημερινὸ κρέας δὲν θὰ στὸ πληρώσω γιατί τὸ ἐφρες ἀντὶ τοῦ χθεσινοῦ ποῦ πῆρες πίσω...
— Τότε πληρώστε μου τὸ χθεσινόν.
— Μὰ μήπως τὸ φάγαμε τὸ χθεσινόν;
!!!...!!!...

Ξενοδοχεῖο νὰ εὐροῦν
και παρευθὺς νὰ πάνε...
Ἦλθαν οἱ Χριστιανοὶ
λεγάκι ν' ἀναστάνουν
γίκατι ἀπ' τὴ συγκίνησι
ἐπῆγαν νὰ πεθάνουν.
Φόβοντο λοιπὸν ὅτι ἕνα Ὅτι
ποῦ ἐλέγετο «Ἀθῆναι»
και πόνουν διακρίσιμα
μετὰ λουτροῦ κομψοῦ
και εἶπε τότε ἡ Μίς Ἑλλάς
«Ἀχρεῖστο νὰ εἶναι...»
Ὅ δὲ μνηστὴρ σκαρλίσθηκε
και ἔκαμεν—«Ἀψοῦ!...»
Ὁ ξενοδόχος εὐγενῶς
τοῦς λέει:— Ὁ ἄγγλος
«Ἄν εἰσθε Ἀγγλοὶ, Ἴταλοι
Σπανιόλοι ἢ Πορτογάλλοι...

Ἀθηναϊκὲς σιλευτίες

ΔΗΜΗΤΡΑ Σ.

Θεσσαλονίκη—σοπράνο—ταιγιόνα
Μέσα σὲ τρεῖς μόνο λέξεις ἡ εἰσηγήσεως ποῦ τόσοις ἀπασχολεῖ ὀσμύματα και τέρως τὸν Νικολάκη...Εἶναι Σαλονικὶ φιλοδοξίς Ἀθηναίς, σοπράνο μὲ φίλιν ἱεραζίνι και ταιγιόνα μὲ φιλοδοξίαν ἱεραίου Ἀρπαχόν.

Τῆς ἀρέσει νὰ τῶν χορῶν μὲν ταχειρίζεται τὴν λέξιν ἀμάν!... κακομεταχειρίζεται τὴν λέξιν αμάν!... ἐκτὸς ὅταν πρόκειται περὶ τοῦ Νικολάκη. Τὴν ἐθαυμάσαμε δὲ και εἰς τὴν χορὴν τοῦ Φάουστ ὅπου κατόπιν μαζῆς—αἱ ἀδελφῆς τῆς Μάχης—ἀλλὰ μαζῆς αὐτὴν κατέλαβε θέσιν εἰς τὴν δευτέραν αμάν μάν!...

ΔΕΞΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΟΡΟΙ
ΟΣΟΥΣ Η ΣΕΛΙΣ ΧΩΡΕΙ

Εἰς τῆς μοδίστρας τῆς Λενίως
Σορραϊζ-πάρτυ ἐφαρμικό
Ποῦ τῆς μαμὰς τῆς τῆς φωνῆς
Ταμπλὰς τῆς ἤρθε και κακο...
Ἦταν οἱ φίλοι τοῦ σπητιοῦ
Κι' εἶπαν στήν ἄμορφη Λενίω
Σορραϊζ-πάρτυ πᾶ νὰ πῇ
Ἐγγλέζικα «μὲ τὸ σταυροῦ...»
Τὸ Βαγγελάκι ποῦ ἦταν
Σὲ τέτοια, μαλαγὰνα
Ἐκράταε στὸ χέρι του
Και μία νταμιζάνα.
Ὁ δὲ Μεμὰς ὁ ράφτης
Κι' ἕνας ἱερομόναχος
Πρῶτῃν καντηλανάφτης
Ποῦ ἦταν φίλοι τοῦ σπητιοῦ
Φέραν σὰρ ἄλλες τὸ κοινοῦ
Ἐνα ἐκδέρρι τῆς Λενίως
Ὁ τζᾶς ὁ Τσιτσιμπίρας
Εἶχε φροντίσει γιὰ ψωμί
Και ἔφερε τῆς ἀμύρας.
Τὴν γκιουβεταῖα τὴν ἔφερε
Ὁ σεβνταλῆς ὁ Μπέροτος
Μὰ ὁ γρουσουζῆς Χριστοῦ
Γιὺς τῆς Κατίνας τῆς κορῆς
Δὲν εἶχε φέροι τίποτα
Γιατ' εἶχε ἐρθεῖ «τέρτσος»
Στὴ Δέσση τοῦ Ματικαπῆ
Ἦτανε βέβαια ντροπὴ
Μὰ τᾶφενεν ἡ Τύχη...
Στὸ φαγοπότι μὴ στιγμὴ
Ὁ Τσιτσιμπίρας βῆγει
Ὀλίγον συνθηματικὰ
Κι' ὁ ράφτης ὁ Μεμὰς
Ποῦ ἦταν ὁλοσπρόγγυλος
Σὰν ψεύτικος ντολιὰς
Και ποῦ περνοῦσε πάντοτε
Εἰς τῆς γυναῖκες γότς
Ἐσπερα και γοαμιζῶνο
τοῦς λέει: Χίς μᾶστεος βόκ!
Ὅπου και τὸ ἐκούρδισαν
Και θάβαν πλάκα Ὁδὸν
Και τότε ἐπῆλθε σύγχυσις
Καυδέντας, πότου και ἰδῶν!
Ἐνας πανταγῶς
Μέγα φίλοι τῶν τῶν...

Εἰς... λέγουν, «Ἑλλήν»
— Τότε θὰ προκληθῶσι
Τὴν ἐγὼ πάθω καὶ σοὶ...
δὲν τὴν παθαίνο ἄλλῃ...
Μὰ ὁ μνηστὴρ ἐθώμασε
και λέγει παρευθὺς:
— Ἀψοῦ τὸ θέλεις, φίλε μου;
— Ἰδοὺ, ὁ πλῆρωθες!...
Κάνει τὸ πορτοφολί του
νὰ βγάλλῃ ἐν τῷ ἔμῃ
μὰ ἐφρονικὰ ὠχρίσας:
— Μ' ἐκλέψανε!... φωνάζει
κι' ἡ Μίς Ἑλλάς εἰς τὴν στιγμὴν
ἀρχίζει ἕνα κλάμμα
ποῦ τοῦ μνηστῆρος τὴν καρδίαν
δέκα φορὲς σπαραξεί.
Τὴν συνέγεια ὀρεῖται
νὰ τὴν γράψω στ' ἄλλο...